

DILIGÈNCIES PRÈVIES 2613/2.010-P.
JUTJAT D'INSTRUCCIÓ N° 10
BARCELONA.

AL JUTJAT.-

EL FISCAL, en el tràmit previst a l'article 780 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, sol·licita l'Obertura **DEL JUDICI ORAL DAVANT DE L'AUDIÈNCIA PROVINCIAL** i formula escrit d'acusació contra **FÈLIX MILLET I TUSELL, JORDI MONTULL I BAGUR, CARLES DÍAZ I GÓMEZ, RAMÓN GARCIA-BRAGADO I ACÍN, RAMÓN MASSAGUER I MELÉNDEZ I ENRIC LAMBIES I ORTIN**, d'acord amb les següents **CONCLUSIONS PROVISIONALS**:

PRIMERA.- L'acusat **FÈLIX MILLET I TUSELL**, actuant en nom i representació de la Fundació cultural privada Orfeó Català- Palau de la Música Catalana, de la qual tenia des de feia molts anys el càrrec de President, obrant sempre de comú acord amb el també acusat **JORDI MONTULL I BAGUR**, qui era el Director Administratiu d'aquella Fundació també des de feia anys, guiats en tot moment amb el comú propòsit de promoure una operació urbanística dirigida a aconseguir importants guanys econòmics per a ells dos, van establir contactes en el mes de gener de 2.002 amb l'Institut de Germans de les Escoles Cristianes per tal que la Fundació adquirís la disponibilitat d'una sèrie de béns immobles situats al davant de l'entrada principal del Palau de la Música Catalana, per destinar-los a aquella operació lucrativa pretesa, els quals eren propietat d'aquella Institució religiosa i a canvi del compromís de que es farien unes obres de reforma a favor de l'escola La Salle Comtal per part de la Fundació.

D'aquesta manera aquelles converses van portar finalment a la signatura en aquesta ciutat d'una escriptura pública de compravenda de data 10 de novembre de 2.003 que es va signar entre la Fundació privada esmentada, representada per l'acusat Fèlix Millet, i aquell Institut dels Germans, representat per Josep Martí i Roc. Amb aquell contracte la Fundació adquiria la propietat de les següents finques urbanes situades a la ciutat de Barcelona i que fins aquell moment pertanyen a l'Institut:

- La situada en el número 13 b del Carrer de Sant Pere Més Alt, composta de baixos, dos pisos i terrat, de superfície 211,87 m2.
- La situada en el número 15 del mateix Carrer de Sant Pere Més Alt, composta en part de baixos i quatre pisos i en part només de baixos i terrats a nivell de pis principal, de superfície 383,21 m2.
- La situada en el número 17 del carrer de Sant Pere Més Alt, formada per planta baixa i tres pisos, de superfície 533,33 m2. D'aquesta superfície es pactava la segregació d'una porció de 148 m2, la qual es constituïa com a finca independent i quedava en propietat de l'Institut, sense incorporar el dret de propietat sobre el subsòl i el vol invertit d'aquesta.
- La parcel·la sobrant de via pública, situada en la mansana dels carrers Alta de Sant Pere, Amadeu Vives, Ortigosa, Trafalgar i Méndez Núñez, provinent del carreró Hort d'en Fabà.

- El dret de propietat sobre el subsòl i del vol invertit sobre la finca anterior segregada del número 17 i també els mateixos drets sobre una porció de la finca on es trobava el Col·legi La Salle Comtal, amb front al carrer d'Amadeu Vives, que comprenien la propietat del subsòl i els corresponents drets de propietat sobre la construcció en el mateix de dues o més plantes diàfanades destinades a aparcament de vehicles des de la cota 6,95 metres i cap a baix sense limitació en el corresponents solars.

En aquella escriptura, que els acusats Millet i Montull mai van fer inscriure en el Registre de la Propietat, es feia constar expressament que les finques del número 13 b i 15 del carrer de Sant Pere Més Alt objecte de transmissió es trobaven inscrites en el Registre de Béns d'Interés Cultural de Barcelona, amb el nivell C de protecció.

Segons aquella escriptura, a canvi de rebre la propietat d'aquelles finques la Fundació es comprometia a fer les obres de restauració i reforma de l'Escola La Salle Comtal de Barcelona, les quals resultaven d'un programa, memòria i calendari que s'unia al document realitzat per petició dels querellats per l'estudi d'arquitectura "Tusquets-Díaz Asociados". Es va fixar per les parts en aquell contracte que el valor d'aquelles obres a fer per la Fundació era de quatre milions quatre-cents vuitanta vuit quatre cents noranta-un euros (exactament, 4.488.491,20 €). A més, l'Institut autoritzava expressament la Fundació per tal que pogués cedir, sense necessitat de consentiment exprés, els drets i obligacions adquirits en aquell contracte, ja sigui de manera total o parcial, gratuïta o onerosa, a favor de terceres persones o entitats, de forma que el nou cessionari quedés sempre subrogat íntegrament en aquells drets i obligacions de la Fundació i, a més, prestés el corresponent aval d'aquelles obligacions que assumís.

Una vegada van aconseguir els dos acusats que la Fundació tingués la titularitat i disponibilitat d'aquelles finques, com s'exposarà, actuant de comú acord en tot moment van fer valer, de manera especial i intensa el prestigi, el reconeixement i l'estimació que la Fundació Orféo-Palau de la Música Catalana tenia en la societat catalana, la posició que els seus càrrecs respectius de President i Director General d'aquella institució cultural els atorgava, així com van aprofitar les relacions personals generades per la seva posició generada per aquelles càrrecs amb autoritats i funcionaris de l'Administració Autònoma i de l'Ajuntament de Barcelona durant tant temps, per tal d'aconseguir que aquests col·laboressin en la realització d'aquella operació urbanística, signant convenis urbanístics, fent informes, agilitant tràmits, donant informació interessant o dictant resolucions diverses. Els acusats Millet i Montull buscaven en aquella operació aconseguir un important benefici econòmic personal en diversos moments de la seva tramitació, sense que consti acreditat que aquelles autoritats i funcionaris, en les seves respectives intervencions provocades per la relació que mantenien amb aquells acusats, coneguessin la seva veritable intenció de lucre personal.

Els acusats Millet i Montull en el moment d'aquella adquisició sabien perfectament, donat que comptaven des de feia uns anys amb l'assessorament expert de l'acusat **CARLES DÍAZ I GÓMEZ**, arquitecte de professió, que aquelles finques urbanes adquirides a l'Institut religiós, a on volien portar a terme el projecte hotel·ler, tenien una qualificació urbanística que no permetia la realització d'aquell ja que, segons el Pla General Metropolità de Barcelona (en endavant PGM) vigent aleshores, eren finques que tenien la qualificació de 7b1,

es a dir, equipament educatiu. Per tant, si els acusats Millet i Montull pretenien portar a terme aquella operació urbanística lucrativa pretesa, basada en la construcció d'un hotel pròxim al Palau de la Música, era necessària una qualificació més rendible d'aquelles finques adquirides i que fes possible la realització d'aquell projecte hotel·ler.

Per tal d'obtenir aquell canvi de qualificació de les finques adquirides i poder fer el negoci lucratiu pretès, els acusats Millet i Montull van aprofitar en tot moment la relació de confiança i amistat que havien assolit amb els també acusats **RAMON GARCÍA-BRAGADO I ACÍN**, qui en aquells moments era Secretari de la Presidència de la Generalitat de Catalunya i que havia estat abans Regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, i **RAMON MASSAGUER I MELÉNDEZ**, qui era Gerent d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, per aconseguir que aquest dos responsables públics acabessin decidint en el mes de novembre de 2.004 que per fer aquell canvi de qualificació urbanística de les esmentades finques d'equipament a la més favorable de residencial es buscava una finca propietat de la Generalitat de Catalunya que tingués la qualificació de residencial, per la qual cosa especialment l'acusat Garcia-Bragado va fer a partir de llavors les gestions pertinents davant de la Direcció General de Patrimoni del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, encarregada de l'administració dels immobles d'aquesta. Els esmentats acusats sabien llavors que, per tal de poder fer aquell canvi o permuta de qualificacions urbanístiques, signarien almenys un conveni urbanístic entre la Fundació, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, especialment destinat a assegurar la compensació econòmica a favor de l'Administració autonòmica per la pèrdua de valor que aquella permuta li suposava, mentre que les finques de la Fundació l'augmentarien notablement.

Durant l'any 2.005 i degut a aquelles relacions de confiança que mantenien amb els dos responsables de la Fundació musical, els acusats Garcia-Bragado i Massaguer van estar treballant en la redacció d'aquell conveni urbanístic, comptant també amb la col·laboració del tècnic acusat Carles Díaz qui també estava en contacte periòdic amb ells, a l'igual que Millet i Montull. Mentre treballaven en la preparació de la signatura, per exemple, l'acusat Montull va demanar a l'acusat Massaguer el 3 de febrer de 2.005 que accelerés les gestions a aquells efectes; l'acusat Carles Díaz, qui actuava per encàrrec de Millet i Montull, va enviar també un correu a l'acusat García-Bragado el 29 de març de 2.005 posant-se a la seva disposició per aclarir qualsevol qüestió sobre el futur conveni o en data 5 d'abril de 2.006 es van reunir en aquesta ciutat els acusats Carles Díaz i Ramon Massaguer per tractar aquell tema. Durant aquella fase de redacció del conveni Millet i Montull van aconseguir, donada la seva especial posició i relació amb els responsables públics tant acusats com no, que en el conveni a signar es contemplés que les finques de la Fundació esmentades, que es preveien destinar a ús hotel·ler, abans de la seva definitiva requalificació es vendrien per la Fundació a un tercer que seria qui indemnitzaria a la Generalitat per la pèrdua de valor de la seva finca i, a més, pagaria una important suma superior als tres milions i mig d'euros a la Fundació pel simple fet d'haver tingut la titularitat d'aquelles finques, obrint una mena de licitació privada Millet i Montull per escollir lliurement aquell tercer. A més aquests, per la mateixa raó, van aconseguir, a fi i efecte d'aconseguir una major suma de diners en l'operació urbanística, que en el conveni en redacció es contemplés que aquelles finques es

podrien transformar d'ús hotel·ler a l'ús residencial pel simple transcurs de dotze anys.

Precisament el 25 d'abril de 2.005 l'acusat Millet va enviar una carta a qui llavors era l'Honorable Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Sr. Antoni Castells, a on en to amistós, donada la relació de confiança existent entre ambdós i de la qual sempre es va aprofitar l'acusat Millet, li exposava que s'estava treballant per signar aquell conveni urbanístic per fer el canvi de qualificacions amb béns patrimonial de la Generalitat de Catalunya en joc i li demanava expressament el seu ajut per què es pogués signar. A més va mantenir aquell acusat un dinar amb aquell Conseller el dia 21 de setembre de 2.005.

Per la seva banda, l'acusat Montull va enviar el 22 de setembre de 2.005 una altra carta, aquesta vegada a qui era la Directora General del Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, la Sra. Immaculada Turu, que pertanyia a la citada Conselleria d'Economia i Finances, a qui va exposar també de forma amigable el possible futur repartiment del valor dels solars a requalificar entre la Generalitat i la Fundació a satisfer per un tercer i el major valor que arribarien a tenir aquells si l'ús hotel·ler es pogués transformar amb el temps en ús d'habitatges. En data 28 d'octubre de 2.005 la citada Directora General va respondre també en el mateix to d'amistat a Jordi Montull, manifestant la disponibilitat i interès en la signatura d'un futur conveni urbanístic amb aquelles previsions que tant interessaven a Millet i Montull per obtenir els guanys econòmics personals que tant buscaven.

En atenció a aquells termes del futur conveni, es va decidir de comú acord pels cinc acusats esmentats en aquella fase de redacció i ja en el mes de novembre de 2.005 que, finalment, es signarien dos convenis diferents per què pogués prosperar l'operació urbanística en la forma que buscaven els acusats Millet i Montull i que implicaven la cessió a un tercer de les finques a on s'havia de fer l'hotel (o els habitatges) el qual hauria de satisfer la indemnització a la Generalitat per la pèrdua de valor de la seva finca i a la Fundació unes quantitats milionàries pel simple fet d'haver ostentat la titularitat d'aquelles finques i promoure l'operació urbanística. Així els cinc acusats esmentats van decidir de comú acord llavors, a través de correus electrònics que s'enviaven així com de trucades telefòniques, que es signarien dos convenis diferents i separats en el temps. Un conveni es signaria per la Generalitat i la Fundació i en ell es pactarien aquelles condicions del repartiment de beneficis i càrregues de l'operació urbanística a tramitar, contemplant aquella cessió a un tercer de la titularitat de les finques i els pagaments esmentats a la Generalitat i a la Fundació amb l'obertura posterior d'una licitació privada dels responsables d'aquesta per buscar o escollir aquell tercer. Un altre conveni es signaria entre l'Ajuntament, La Fundació i la Generalitat. Malgrat tractar-se d'un conveni urbanístic i d'exigir la seva publicitat el text refós de la Llei d'Urbanisme vigent en aquells moments, els cinc acusats esmentats van acordar també que aquell primer conveni no seria objecte de publicitat, per la qual cosa es va decidir deixar-lo sempre ocult per tal què no es coneguessin els seus termes durant la tramitació urbanística administrativa, per amagar l'operació lucrativa que buscaven els acusats Millet i Montull i que, a més, desvinculava la Fundació de la instal·lació hotel·lera que havia de motivar la permuta de qualificacions.

Els acusats Millet i Montull van decidir donar molta urgència per a la signatura del conveni urbanístic de permuta de qualificacions entre la Fundació i la Generalitat de Catalunya, guiats sempre per aquell ànim lucratiu personal i

aprofitant la seva especial relació personal i de confiança, per la qual cosa Jordi Montull va mantenir una conversa amb la Directora General de Patrimoni el 17 de febrer de 2.006, a banda de mantenir converses telefòniques amb aquesta el dies 1 de març, 3 de març i 6 de març de 2.006. Per la seva banda l'acusat Millet va contactar telefònicament amb la Conselleria d'Economia el mateix mes de febrer de 2.006 i es va comunicar des d'aquesta que el seu Conseller passaria a signar personalment aquell Conveni urbanístic en el Palau de la Música Catalana el següent dia 8 de març de 2.006.

Aquell dia es va signar en les dependències del Palau de la Música el conveni titulat "*Conveni entre la Generalitat de Catalunya i la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música per a la Transferència d'aprofitament de Diverses finques*".

Aquest document urbanístic el van signar aquell Conseller i l'acusat Fèlix Millet, actuant aquest en representació de la Fundació Privada Orfeo Català-Palau de la Música Catalana. Segons aquell conveni s'establí concretament, conforme a les negociacions gestionades de comú acord pels cinc acusats, que les parts acceptaven que la finca propietat de la Generalitat de Catalunya, situada en els carrers de Ciutat 1- Jaume I, 2-4, de Barcelona i amb superfície construïda de 5.501,51 m², qualificada segons el PGM de Barcelona de residencial casc antic (clau 12b), passés a tenir en el futur la qualificació urbanística d'equipament (clau 7), mentre que les finques de la Fundació privada esmentades i que havia adquirit l'any 2.003 a l'Institut del Germans de les Escoles Cristianes passarien en el futur a tenir la qualificació més lucrativa de residencial (clau 12 b).

En aquell conveni s'establí que la Fundació presentaria davant l'Ajuntament de Barcelona la documentació tècnica necessària per a la tramitació de la corresponent modificació puntual del Pla General Metropolità que fes efectiu aquell compromís que implicava una transferència de qualificacions. A més en aquell es feia constar expressament en el seu clausurat que la Fundació es comprometia a no dur a terme cap acte ni preparar cap document en relació a la citada modificació puntual del PGM en tant no s'haguessin formalitzat, amb el vist i plau de la Generalitat de Catalunya, els documents contractuals pertinents amb l'entitat que assumís la construcció hotelera, en els termes i condicions del document. I és que en aquell conveni i en el seu annex de la mateixa data s'establí que les parts estimaven que els sòls que havia adquirit la Fundació de l'Institut religiós i que passarien a rebre la qualificació de residencial tindrien llavors un valor aproximat de quinze milions d'euros (15.000.000 €). Sobre la base d'aquesta estimació econòmica feta per les parts es va establir en aquell conveni un pacte entre la Generalitat de Catalunya, representada per aquell Conseller, i la Fundació privada, representada per l'acusat Fèlix Millet. Aquell pacte consistia en què aquella Administració pública havia de ser compensada econòmicament per la pèrdua de valor que havia de patir el seu patrimoni a causa d'aquella futura modificació del PGM que materialitzaria el canvi de qualificacions. Per això s'establí en el conveni esmentat que aquella compensació, amb caràcter d'econòmica i un cop quantificada, aniria a càrrec de l'entitat que, en el marc de les obligacions previstes en el contracte que havia de formalitzar-se i relatives a la construcció de l'edificació destinada a hotel, assumís els costos de la construcció esmentada. Per tant, com reiteradament s'ha exposat, seria una tercera entitat i no la Fundació la que es preveia que pagaria inicialment aquella indemnització a favor

de la Generalitat per la pèrdua de valor del seu patrimoni públic. Es pactava per això expressament que la Fundació es comprometia a concertar amb aquella entitat adjudicatària i obligada al pagament les garanties necessàries i suficients per què la Generalitat de Catalunya obtingués la seva compensació.

Per la seva banda en aquell pacte s'establia expressament que la Fundació, com a titular d'aquell sòl que s'anava a requalificar lucrativament gràcies a aquell conveni, li correspondria també una participació econòmica que també seria feta efectiva per l'entitat que assumiria els costos de la construcció de l'edificació hotelera. Així segons l'annex a aquell conveni si, per exemple, la valoració final d'aquell sòl de la Fundació estava entre 15.000.000 € i 15.999.999,99€ la participació de la Generalitat era del 37 per cent sobre aquest valor i del 63 per a la Fundació i si estava en més de 16 milions d'euros a la Generalitat li corresponia el 40 per cent i a la Fundació el 60 per cent.

En el conveni s'establia com a causa d'extinció la valoració d'aquell sòl propietat de la Fundació amb la nova qualificació per sota d'aquells quinze milions; el mutu acord de les parts ; el transcurs de 12 mesos des d'aquella signatura sense haver presentat a l'Ajuntament la documentació precisa per a l'inici de la modificació puntual pertinent del PGM o l'incompliment per qualsevol de les parts del convingut en el document.

D'aquella forma els acusats Millet i Montull, aprofitant-se com sempre de la posició dels seus càrrecs en aquella Fundació, de l'arrelament, estimació i prestigi que aquella institució del Palau de la Música tenia en la societat catalana i emprant les relacions personals generades per la seva posició amb aquell Conseller d'Economia i altres responsables polítics, van aconseguir amb aquell conveni de març de 2.006 tenir ja el compromís escrit de la Generalitat de Catalunya de fer el canvi de qualificacions i poder gestionar amb poques limitacions la cessió dels seus drets a favor de tercers, ja què allò que realment perseguïen els dos querellats en aquella futura transmissió era fer seu un important benefici econòmic personal a materialitzar en diversos moments.

Cal dir que la gestió privada i sense control prevista en el conveni signat per a la cessió d'aquells drets a desenvolupar pels acusats Millet i Montull seria la que, segons el conveni, determinaria finalment quina seria la indemnització final que correspondria a la Generalitat per la pèrdua de valor, sense participació d'aquesta en la seva quantificació, malgrat que una part proporcional del que s'obtingués en aquella venda al tercer era per a la Generalitat de Catalunya.

Abans de la signatura d'aquell conveni per l'Honorable Conseller es va tramitar per la Conselleria d'Economia i Finances un expedient administratiu en el qual resulta que no es va fer l'informe jurídic previ i preceptiu per l'Assessoria Jurídica d'aquell Departament que valorés la necessitat i utilitat d'aquella operació de transferència de qualificacions urbanístiques, degut a la suposada urgència per a aquella signatura que hàbilment van saber provocar i simular Millet i Montull en les seves gestions davant els màxims responsables d'aquella Conselleria i en atenció a la relació personal i de confiança que existia amb aquells, com s'ha indicat. Així, consta que el 9 de març de 2.006 l'advocat d'aquell Departament d'Economia Joan Morera Asiain va retornar la documentació a la Direcció General del Patrimoni d'aquell Departament sense emetre cap informe previ a l'operació sota el raonament que va tenir coneixement que ja s'havia signat el conveni el dia abans. A més, quan es va demanar aquell informe jurídic per aquella Direcció el 10 de febrer de 2.006 no constava en el projecte de conveni objecte de dictamen quina seria la finca de la

Generalitat l'aprofitament urbanístic del qual havia de ser objecte d'aquella permuta, la qual cosa impedia qualsevol pronunciament del tècnic, i a més constava que el signaria la Directora General de Patrimoni de la Generalitat Immaculada Turu i Santigosa. Tampoc consta que s'hagués fet abans de la signatura del conveni i en aquell expedient administratiu del conveni algun informe per algun tècnic de la Conselleria d'Economia en què es fes referència a la correcció de la valoració de la possible pèrdua patrimonial que implicava aquella transferència de qualificacions per a l'Administració de la Generalitat o que valorés el possible valor del sòl de la Fundació que era la base del negoci i que s'estimava en 15 milions d'euros, conforme al Text refós de la Llei del Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, aprovat pel Decret Legislatiu 1/2.002, de 24 de desembre . Malgrat tot això, el conveni es va signar en aquelles condicions degut al predomini o força moral que van generar els acusats Millet i Montull cap a les autoritats i funcionaris d'aquella Conselleria i simulant aquelles preses.

En el mes de març de 2.006 i dies abans de la signatura d'aquell conveni urbanístic, els acusats Garcia-Bragado i Carles Díaz van mantenir una conversa que aquest va recollir per escrit i que va traslladar a Millet i Montull i que van guardar curosament, a on es preveien els passos acordats a seguir pels cinc acusats a partir d'aquell moment per tal què tirés endavant amb èxit la proposta urbanística en la forma que volien els acusats Millet i Montull. Així s'acordava pels cinc querellats que aquell conveni urbanístic Generalitat-Fundació s'havia de signar sense publicitat, per la qual cosa sempre es va ocultar per aquells el seu clausurat en la futura tramitació urbanística administrativa o en el conveni que havien decidit signar separatament i això implicava que els acusats acordaven que sempre es faria constar en tota aquella tramitació pública a iniciar que les finques a on s'havia de fer l'hotel eren propietat de la Fundació, quan aquells sabien que això no seria cert ja què es transmetria la titularitat a una altra persona o entitat, en els termes esmentats d'aquell conveni Generalitat i Fundació. A més, especialment també gràcies a l'assessorament especial que facilitaven els acusats Garcia-Bragado i Massaguer als màxims responsables de la Fundació, degut sempre a la relació de confiança que s'havia generat feia temps amb els acusats Millet i Montull i la relació d'amistat sempre present entre Carles Díaz i Garcia-Bragado, es va acordar pels cinc acusats que per poder signar el següent conveni urbanístic amb participació de l'Ajuntament era necessari obtenir abans amb urgència algun informe favorable del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, a on es considerés que el projecte urbanístic era bo i convenient per raó de tenir interès el Palau de la Música, ja què en aquella proposta urbanística es contemplava l'enderroc i desaparició de patrimoni cultural catalogat i el Sr. Xavier Casas, Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, es mostrava reticent a aquella signatura especialment per aquesta raó. A més es va acordar pels acusats que l'acusat Millet, donada la seva posició rellevant en la societat catalana, havia de tractar de convèncer tots els partits polítics tenint aquest aspecte degudament controlat, com així es va dedicar a fer.

Per tant, seguint els passos acordats, una vegada signat aquell conveni urbanístic de 8 de març de 2.006, que no es va publicar ni es va poder consultar malgrat el què preveia el Text refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya (Decret Legislatiu 1/2.005, de 26 de juliol), els cinc acusats van continuar igualment treballant en la confecció de la redacció del conveni a tres bandes entre la

Generalitat-Fundació Palau de la Música-Ajuntament, malgrat que el contingut bàsic d'ambdós convenis es va gestar simultàniament. Així, per exemple, l'acusat Ramon Massaguer va treballar en la seva redacció conjuntament amb l'advocat particular contractat per la Fundació Sr. Lluís Saura per a aquella redacció i que ja havia redactat el de 8 de març de 2.006. A més aquell responsable municipal acusat va mantenir un dinar per tractar del conveni amb l'acusat Jordi Montull després de la signatura del primer conveni i abans del dia 2 de maig de 2.006. També van mantenir una reunió els acusats Montull i Carles Díaz amb l'acusat Massaguer en les dependències de la Gerència d'Urbanisme el dia 20 d'abril de 2.006, a les 17 hores, per parlar d'aquella operació urbanística plantejada pels responsables de la Fundació, a banda de correus electrònics diversos i moltes trucades telefòniques per tractar d'aquell tema entre Montull i Massaguer durant aquell any 2.006 i prèvies a aquella signatura del segon conveni (com ara 10,11,13,14 de març,2,8,30,31 de maig, 30 de juny, 3,4,5,6,12,18,20,24,25,26 de juliol, 5,6,5,11,16,17 i 23 d'octubre...).

Seguint les passes establertes pels cinc acusats esmentats en data 9 de març de 2.006 l'acusat Fèlix Millet, en representació de la Fundació, va demanar a la Conselleria de Cultura de la Generalitat que es realitzés, conforme al Decret 276/2.005, de 27 de desembre de la Generalitat (DOGC de 30 de desembre de 2.005) l'informe preceptiu i previ per a la descatalogació de les finques del carrer Sant Pere Més Alt 13 bis i 15 de Barcelona, per la qual cosa es va incoar l'expedient administratiu 115/06 per part de la Comissió Territorial de Patrimoni Cultural de Barcelona de la Generalitat de Catalunya, que era l'organisme competent per fer aquell informe preceptiu i vinculant. No obstant, per aconseguir quan abans iniciar els tràmits urbanístics amb la signatura de l'altre conveni i condicionar el posicionament d'aquella Comissió, conforme a allò establert entre els cinc acusats, es tractava en aquells moments d'obtenir algun informe favorable procedent de la Conselleria de Cultura per convèncer el responsable municipal que havia de signar aquell document. Per això l'acusat Montull, aprofitant com sempre la seva posició en la Fundació i la relació personal generada degut al seu càrrec en aquella entitat, a banda de converses telefòniques durant el mes de març de 2.006, va enviar una carta en to d'amistat en data 7 de març de 2.006 a qui llavors era Director General del Patrimoni Cultural de la Generalitat, Sr. Francesc Tarrats, a on li va demanar que agrairia que es confeccionés un informe a on constés que el projecte urbanístic que implicava l'enderroc de les finques protegides era bo i convenient per al Palau de la Música Catalana. A més l'acusat Montull va enviar a aquell un e-mail el dia 14 de març de 2.006 per tal que si volia parlés també amb Ramon Massaguer sobre aquella pretensió i que era necessari aquell pronunciament per signar un conveni a tres bandes, com el signat el 8 de març de 2.006 que es facilitava juntament amb el correu a aquell responsable polític. També Jordi Montull va mantenir altres contactes en aquell Departament per aconseguir aquell informe desitjat, com ara una reunió amb la Sra. Gemma Sendra el dia 13 de maig de 2.006, qui era llavors Secretària General d'aquella Conselleria de Cultura. Es va aconseguir així un primer informe de 7 d'abril de 2.006, signat per l'arquitecta territorial Sra. Mercè Costa amb el vist-i-plau del cap de l'Àrea de Planificació i Acció Territorial, Sr. Jaume Fresquet. Aquell informe no es pronunciava de forma clara a favor del projecte, com buscaven els cinc acusats, per la qual cosa l'acusat Montull va enviar correus electrònics al Director General de Patrimoni Cultural, Sr. Francesc Tarrats, el 19 d'abril de 2.006; va tenir reunions amb

responsables d'aquell Departament, com ara amb la Sra. Elsa Ibar, Subdirectora General de Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya el dia 26 de juny de 2.006 i l'acusat Millet, per la seva banda i amb el mateix propòsit, va enviar una carta a qui era llavors l'Honorable Conseller de Cultura de la Generalitat, Sr. Ferran Mascarell, de data 26 de juny de 2.006, en què en to amigable li demanava un document conforme la Direcció General de Cultura donava el seu vist-i-plau al projecte urbanístic que implicava l'enderroc de les finques catalogades. Després de les anteriors gestions i gràcies a l'especial posició que els acusats Millet i Montull tenien en la societat civil catalana van aconseguir que el llavors Director General de Patrimoni Cultural de la Generalitat, Sr. Josep Maria Carreté, signés un informe de data 27 de juny de 2.006 que va remetre a aquells a on feia constar que aquella Direcció considerava que l'eixamplament del carrer, conforme preveia la proposta urbanística per fer l'hotel, a fi i efecte de millorar la visió del Palau de la Música el posava en valor i l'ennoblia. Una vegada es va tenir aquest informe, es va aconseguir pels cinc acusats que el Sr. Xavier Casas, Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona s'avingués a signar l'altre conveni urbanístic.

Cal dir que mentrestant els acusats Millet i Montull, actuant sempre amb el propòsit d'obtenir un benefici econòmic personal, ja s'encarregaven d'anar fent gestions per trobar persones o empreses interessades en l'adjudicació de les finques de Sant Pere Més Alt que havien de ser requalificades, aprofitant que ja disposaven del conveni signat amb la Generalitat de 8 de març de 2.006.

En aquell període de les gestions realitzades per a la redacció del segon conveni a tres bandes va participar també l'acusat **ENRIC LAMBIES I ORTIN**, qui era Director Jurídic d'Urbanisme i d'Infraestructures de la Gerència d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona i estava en contacte constant amb l'acusat Messeguer, que era el seu cap, i amb l'acusat Garcia-Bragado, especialment quan aquest va passar a ser Regidor d'Urbanisme a partir de juny de 2.007. També estava en aquella fase en contacte amb l'acusat Carles Díaz i l'advocat de la Fundació per a aquelles temes sr. Lluís Saura. Almenys en aquell moment de les esmentades gestions l'acusat Lambies ja va tenir coneixement d'allò que havien acordat els altres cinc acusats per aconseguir l'aprovació definitiva de la permuta de qualificacions i els seus instruments derivats, com s'ha explicat, i que implicava que hauria de fer constar sempre, en els expedients dels qual era un dels màxim responsables de la seva correcció, que la titularitat de les finques a on s'havia de fer l'hotel corresponia a la Fundació musical, malgrat que no fos això veritat, i que s'hauria d'ocultar l'operació lucrativa que promovien realment els acusats Millet i Montull darrera dels expedients a tramitar. L'acusat Enric Lambies va estar d'acord amb aquella decisió dels altres acusats i es va sumar a la mateixa i, per tant, va actuar sempre d'acord amb aquells fent constar en els expedients que havia de controlar que la titularitat de les finques esmentades era de la Fundació, malgrat saber que això no era cert i que amb això realment s'ocultava l'operació lucrativa que realment pretenien els acusats Millet i Montull.

D'aquesta manera en data 27 d'octubre de 2.006 l'acusat Ramon Massaguer va enviar per correu electrònic a l'acusat Jordi Montull la darrera versió del conveni urbanístic a tres bandes a signar entre l'Ajuntament, La Generalitat i la Fundació cultural, confeccionada per la seva mateixa Gerència municipal d'Urbanisme, sense que constés en aquella versió, per decisió ja dels sis acusats, cap menció a què la institució cultural procediria a la disposició de la

titularitat de les finques que es deia que era propietari i a on s'anava a fer l'hotel, prèvia la requalificació.

D'aquesta forma i després de les anteriors gestions dels acusats es va signar el document que portava per data el dia 24 d'octubre de 2.006 (encara que es va fer realment la darrera signatura el dia 31 d'octubre de 2.006) i que consistia en un conveni urbanístic entre aquell mateix Honorable Conseller d'Economia, Sr. Antoni Castells, el Primer Tinent d'Alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Sr. Xavier Casas i Masjoan, i el President de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, l'acusat Fèlix Millet. En aquell nou acord es pactava:

- Que les tres parts acceptaven la permuta de qualificacions establerta en el conveni de 8 de març de 2.006.
- Que la Fundació presentaria davant l'Ajuntament la documentació necessària per a tramitar la modificació puntual del PGM a l'entorn del Palau de la Música que tingués per efecte la permuta de qualificacions i del procediment derivat amb la proposta urbanística-arquitectònica que expressament es pactava que seria elaborada per "Arquitecturas Oscar Tusquets Blanca S.A." d'acord amb l'encàrrec professional de la Fundació, resultant que l'acusat Carles Díaz era soci d'aquella empresa.
- Que l'edificabilitat de 1.301,51 m² de sostre residencial provinents de la finca del carrer Ciutat 1 de la Generalitat que no es transferia al sòl residencial de la Fundació quedava a disposició de l'Ajuntament, afirmant expressament que això seria en compliment de la cessió del 10 per cent d'aprofitament urbanístic de l'operació.
- Que l'Ajuntament es comprometia a iniciar el procediment de modificació puntual del PGM i que la Generalitat, representada per aquell Conseller d'Economia i Finances, emetria els informes necessaris i realitzaria les actuacions precises per a la viabilitat de la modificació i també en relació als edificis que en aquell moment gaudien d'algun règim de protecció i es veurien afectats per la futura modificació puntual del PGM. Es feia referència en aquest últim compromís a les finques catalogades, segons el Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de Barcelona de l'any 2.000, del carrer Sant Pere Més Alt número 13 bis i 15, les quals segons la proposta constructiva promoguda per la Fundació, que van encomanar els acusats Millet i Montull al despatx "Tusquets-Díaz Associados", haurien de ser enderrocades i per això era necessària la seva prèvia descatalogació amb informe previ de la Comissió Territorial de Cultura del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

En aquell conveni a tres bandes s'establia també, com volien els acusats, que la qualificació urbanística que s'atorgaria al sòl de la Fundació en la futura modificació urbanística seria de la clau 12 c*, que admetia l'ús hotel·ler i també el residencial, amb una edificabilitat de 4.200 m² de sostre sobre rasant.

Aquell conveni tenia com causes d'extinció el mutu acord de les parts, els transkurs de quatre mesos des de la seva signatura sense que la Fundació hagués presentat a l'Ajuntament la documentació per a l'inici de la modificació puntual del PGM o la manca d'aprovació per l'òrgan decisor de la Generalitat de Catalunya.

Una vegada van tenir els acusats Millet i Montull aquells convenis signats amb les Administracions públiques a on constaven compromisos clars en relació amb la tramitació del projecte arquitectònic-urbanístic que havien

encarregat al despatx d'arquitectura esmentat, va ser quan aquells, aprofitant que no tenien cap limitació rellevant derivada d'aquells documents públics, durant el mes de novembre de 2.006 van decidir obrir una mena de concurs privat i sense cap concurrència pública, destinat a buscar una empresa cessionària dels drets i obligacions que la Fundació tenia respecte d'aquelles finques a on es preveia la construcció del projecte hoteler. Per això els acusats Millet i Montull van decidir enviar cartes amb documentació, en les quals feien valer aquells de manera especial els dos convenis que van aconseguir signar amb l'Administració pública esmentats, tot adjuntant còpies d'aquells, a empreses triades per ells com "Núñez i Navarro", "Grupo Urbasco", "Natur System", "Gebira", "Cril", "Olivia Hotels", entre d'altres, i en que demanaven als seus responsables que fessin una oferta econòmica per tal d'escollir la que els acusats consideressin més beneficiosa econòmicament. A més es demanava en aquelles cartes que la persona de l'entitat que fes d'interlocutor en les negociacions d'aquell concurs amb la Fundació tingués real poder de decisió.

Finalment els acusats Millet i Montull en aquella mena de licitació privada i reservada van contactar amb el Sr. Manuel Valderrama Blanca, administrador de l'empresa "Olivia Hotels S.A.", qui va examinar l'anterior documentació i en veure que les Administracions emparaven clarament en aquells convenis urbanístics tant la permuta de qualificacions com el projecte urbanístic per a la construcció de l'hotel, va fer una proposta econòmica per obtenir l'adjudicació en propietat d'aquelles finques a on s'havia de fer l'edificació futura, oferint als acusats Millet i Montull i en concepte de preu la quantitat addicional de 900.000 euros, a afegir al 15.000.000 € del valor dels solars, proposta que els acusats Millet i Montull van acceptar a principis de desembre de 2.006. Aquests van demanar al Sr. Manuel Valderrama que els donés aquella suma addicional en efectiu metàl.lic per poder fer l'adjudicació al seu favor, acceptant-ho aquest qui va lliurar a Millet i Montull la quantitat total dels 900.000 € en dos moments diferents. Un moment va ser el dia 20 de desembre de 2.006, aprofitant la signatura de l'escriptura privada de venda o pocs dies després, quan va lliurar aquell als dos acusats la meitat d'aquell import. L'altre moment va ser quan es van signar les escriptures públiques de 12 de juliol de 2.007, que es comentaran, a on el Sr. Valderrama aquell dia o pocs dies després va lliurar l'altra meitat establerta. Per poder entregar aquella suma als acusats Millet i Montull, que immediatament després de rebre-la en aquells moments van incorporar al seu patrimoni, el Sr. Valderrama, qui desconeixia el veritable propòsit de lucre personal que buscaven aquells dos acusats i que va lliurar aquella suma com a preu de l'adjudicació, va fer els reintegraments necessaris dels comptes corrents de les seves diverses empreses (Climava S.L o Electroclimava S.l.) per disposar d'aquelles quantitats, emprant familiars per treure-les en sucursals bancàries de Barcelona i Gavà els dies 20 i 21 de desembre de 2.006 i 11 de juliol de 2.007, dia en què també el Sr. Valderrama va fer el xec a favor de la Fundació per incorporar a l'escriptura pública de compra de les finques de la institució musical per import de 470.000 € i que va cobrar aquesta en compensació per la indemnització que la Fundació havia pagat a una entitat que tenia llogats uns locals dels edificis a on havia d'anar l'hotel de Sant Perer Més Alt. La quantitat en metàl.lic de 900.000 € rebuda pels acusats Millet i Montull i que de comú acord van integrar en el seu patrimoni particular actuant amb l'ànim de lucre que sempre buscaven, en formar part del preu de venda a tercers de les finques de la Fundació a requalificar que preveia el clausurat del

conveni urbanístic esmentat de 8 de març de 2.006 i el seu Annex, l'haurien d'haver destinat els citats acusats en la proporció d'un 63 per cent per a la Fundació cultural (567.000 €) i un 37 per cent per a la Generalitat de Catalunya (333.000 €).

I és per això que es va signar un primer contracte privat de cessió de drets i obligacions en data 20 de desembre de 2.006 entre la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música catalana, representada per l'acusat Fèlix Millet, i el Sr. Manuel Valderrama, en representació d'aquella empresa. En aquell contracte es pactaven les condicions de la futura cessió de drets i obligacions sobre les finques on es preveia la construcció del complex hotelier i que s'incorporarien en la futura escriptura pública que s'havia d'atorgar en el termini d'un mes des de l'acord de l'aprovació inicial de la modificació puntual del PGM que materialitzaria la requalificació d'aquelles finques. A més expressament es pactava que no era causa d'incompliment imputable a la Fundació la no acceptació d'"Olivia Hotels S.A." per la Generalitat de Catalunya o l'Ajuntament de Barcelona o la imposició de mètodes de selecció d'adjudicataris per la via de la publicitat i la concurrència.

Una vegada feta aquella adjudicació privada pels acusats Millet i Montull i abans d'eleva a escriptura pública aquella cessió de drets i obligacions del projecte hotelier, es va presentar ja el dia 13 de març de 2.007 per l'acusat Carles Díaz, qui actuava formalment per compte i en representació de la Fundació cultural, davant l'Ajuntament de Barcelona la documentació necessària per a la tramitació de la modificació puntual del PGM a les finques 13b a 17 del carrer de Sant Pere Més Alt, núm. 2-8 del carrer d'Amadeu Vives i núm. 1 del carrer de la Ciutat. Cal dir que la presentació d'aquella documentació es va fer després del termini establert en aquells dos convenis administratius signats per la Fundació privada amb les Administracions, la qual cosa hauria d'haver suposat que aquelles parts haguessin donat per extingits aquells acords. No obstant, ni la Generalitat ni l'Ajuntament va fer cap referència a aquella causa d'extinció durant la tramitació dels expedients administratius urbanístic posteriors ni tampoc des de la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat es va demanar als responsables de la Fundació que comunicuessin formalment i segons el conveni de març de 2.006 qui era el cessionari i que aquest avalés la indemnització milionària a favor d'aquella Administració, malgrat haver tingut coneixement els seus responsables de l'inici d'aquell procediment urbanístic, com es dirà .

Conforme a allò que havien acordat els acusats, segons s'ha indicat, l'acusat Carles Díaz, qui ja va signar un contracte de prestació de serveis professionals com arquitecte el 12 de febrer de 2.007 amb el Sr. Valderrama, ja sabia que en tots els documents urbanístics que presentés davant de l'Ajuntament havia de fer constar la titularitat de la Fundació de les finques a requalificar com a ús residencial encara que això no fos cert i , a més, havia d'ocultar el clausurat del conveni de 8 de maç de 2.006, tot això per tal que pogués prosperar l'operació urbanística promoguda per Millet i Montull i lligar així la construcció d'un futur hotel a un presumpte interès públic, en vincular l'hotel amb la Fundació musical. Aquell sabia, conforme a allò acordat, que els acusats Ramon García-Bragado i Ramon Messeguer, en atenció a les seves responsabilitats, aconseguirien que es tramités aquell expedient urbanístic i els seus derivats ocultant aquella operació de cessió de la titularitat que la Fundació

havia pactat amb l'empresa que faria la construcció hotelera i que implicaria l'obtenció d'una important plusvàlua econòmica per als acusats.

D'aquesta manera i segons el pla previst entre tots els acusats en aquest procediment, l'acusat Carles Díaz va presentar la documentació per a la tramitació d'aquell expedient oficial i va fer constar en la Memòria, document necessari i de gran transcendència en qualsevol proposta de modificació de planejament, que les esmentades finques del carrer Sant Pere Més Alt 13 bis, 15 i 17 eren propietat de la Fundació i que el futur hotel seria un servei complementari del Palau de la Música, sense fer constar que coneixia que ja s'havia arribat a l'acord de desembre de 2.006 conforme es feia cessió de la propietat a l'empresa "Olivia Hotels S.A." segons el conveni de 8 de març de 2.006 que es va decidir amagar. Precisament, en la documentació que s'adjuntava per aquell tècnic en la proposta de modificació no s'incorporava aquell conveni entre aquella Fundació i la Generalitat, de forma que aquell conveni i els seu clausurat quedava ocult i sense publicitat alguna per l'acord de tots els acusats, per tal de fer aparèixer sempre en la tramitació administrativa a la Fundació com a única interessada i vincular tota l'operació de construcció d'un futur hotel a un presumpte interès públic lligat únicament a aquella institució i poder aconseguir així l'aprovació de la tramitació dels diversos expedients urbanístics per consumir tota l'operació urbanística.

Aquella proposta de modificació que els acusats van estar d'acord en presentar i sota el pretext d'una millora de l'entorn del Palau de la Música amb la construcció d'una dotació hotelera vinculada a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana implicava, com s'ha indicat, l'enderroc dels edificis protegits amb el nivell C en el Pla Especial de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de Barcelona de l'any 2.000 (BOP de 18 de novembre de 2.000) del carrer Sant Pere Més Alt número 13 b i 15 i, per tant, era necessària la seva prèvia descatalogació amb l'informe preceptiu favorable a aquella intenció de la Comissió de Patrimoni Cultural de la Generalitat, segons la Llei 9/1.993, del Patrimoni Cultural Català de la Generalitat de Catalunya.

S'ha de tenir en compte, per valorar la transcendència d'aquell projecte urbanístic i arquitectònic promogut davant les Administracions, que l'entorn immediat del Palau de la Música Catalana es trobava i es troba actualment sota la protecció addicional de les Nacions Unides, que l'any 1.997 van atorgar al Palau de la Música la distinció de Patrimoni de la Humanitat. Per això es delimita en aquella una zona-tampó al voltant de l'edifici, dintre de la qual s'exigeix a les Administracions públiques una cura especial davant les intervencions o agressions que pogués patir el bé protegit. Aquella zona delimitada abasta, a més del propi Palau de la Música, els trams immediats dels carrers adjacents, així com els edificis més pròxims. Entre aquests últims estan dos de les finques que eren objecte d'aquella proposta tutelada pels sis acusats: els números 13 b i 15 del carrer de Sant Pere Més Alt. A aquells efectes el Govern de la Generalitat de Catalunya havia inclòs aquelles finques dins de la delimitació de protecció de l'entorn del Palau de la Música que va fer per acord de 18 de desembre de 1.997 (DOGC de 5 de maig de 1.997).

En congruència amb el conveni de 24 de novembre de 2.006, en la proposta de modificació puntual de PGM es va plantejar que, una vegada haguessin transcorregut dotze anys des de l'aprovació definitiva d'aquella modificació, l'edificació hotelera proposada ja es podria destinat a l'ús

d'habitatges, la qual cosa donava un major valor econòmic a les finques objecte de l'operació, com s'ha explicat.

Juntament amb la Memòria i la documentació preceptiva per iniciar la tramitació d'aquella modificació puntual l'acusat Carles Díaz, segons s'havia establert pels acusats, sí va adjuntar aquell Conveni de 24 d'octubre de 2.006 entre la Conselleria d'Economia i Finances, l'Ajuntament de Barcelona i la Fundació.

Iniciat aquell procediment, l'acusat Ramon García Bragado va deixar el càrrec que tenia en la Presidència de la Generalitat de Catalunya, però va poder seguir aquella tramitació en la forma establerta pels acusats, donat que a partir del mes de juny de 2.007 va ser designat Quart Tinent d'Alcalde i Regidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona, per la qual cosa juntament amb l'acusat Ramon Messeguer, que sempre ha estat Gerent d'Urbanisme d'aquell consistori, van ser dos dels màxims garants de la correcta tramitació de la matèria urbanística dins de l'Ajuntament esmentat.

Com s'ha esmentat abans, els acusats Millet i Montull van adjudicar les finques a requalificar a l'empresa del Sr. Manuel Valderrama per la qual cosa es va realitzar l'escriptura pública de cessió de drets i obligacions entre la Fundació i "Olivia Hotels S.A.", la qual cosa es va produir el dia 12 de juliol de 2.007 en una notaria d'aquesta ciutat. Aquell dia i en la mateixa notaria d'aquesta ciutat es va signar una primera escriptura pública en què la Fundació, representada per l'acusat Fèlix Millet, cedia i transferia a títol gratuït tots els drets de propietat que tenia sobre les finques adquirides a l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes en l'escriptura pública referida de 10 de novembre de 2.003 a l'empresa "Olivia Hotels S.A.", que estava representada en aquell acte pel seu administrador Manuel Valderrama. A més, aquesta empresa es va subrogar en tots els drets i obligacions que la Fundació tenia segons aquella escriptura.

Acte seguit el mateix dia i en la mateixa notaria es va signar una altra escriptura pública entre aquelles mateixes persones, que actuaven respectivament en representació de la Fundació i l'empresa "Olivia Hotels S.A.", en la qual aquells exposaven que en virtut de l'anterior cessió gratuïta aquesta empresa era propietària i ostentava la possessió de les finques i drets de vol esmentats en aquest escrit i que s'havia efectuat la cessió per què "Olivia Hotels S.A." estava interessada en la construcció d'un hotel en aquelles finques objecte de l'operació, prèvia la modificació puntual del PGM. També es feia constar en aquell document de manera expressa que s'havia signat el conveni administratiu de 8 de març de 2.006 entre la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat i la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i que en aquell s'establí que a aquesta entitat privada li corresponia, per ser titular dels sòls sobre els quals es materialitzarien els usos residencials i hotelers, una participació que seria satisfeta per l'entitat que assumia els costos de les obres de construcció de l'edificació d'ús hoteler, participació que es quantificava en aquella escriptura en la suma de tres milions sis-cents sis mil setanta-dos euros (3.606.072 €). També es feia esment en aquella escriptura per les parts que segons aquell conveni administratiu, per tal de compensar econòmicament la Generalitat de Catalunya per la pèrdua de valor del seu patrimoni públic per la permuta d'aprofitament urbanístic, aquella tindria dret a ser indemnitzada per l'entitat que assumís els costos de construcció del projecte hoteler. En aquella escriptura les parts també van fer referència al conveni de 24 d'octubre de 2.006 entre la Fundació, la Generalitat i la Fundació, conforme l'Ajuntament es

comprometia a iniciar els tràmits de la modificació puntual del PGM per què aquelles finques i drets objecte del contracte de cessió obtinguessin la qualificació de clau 12 c* en lloc de la d'equipament que tenien actualment. Precisament es van incorporar amb aquella escriptura còpies d'aquests dos convenis administratius.

En aquesta segona escriptura finalment les parts van atorgar el següent:

- Que malgrat la cessió de drets i obligacions que s'havia fet en l'anterior escriptura del mateix dia, la Fundació es comprometia i obligava a efectuar el seguiment i impuls davant dels organismes administratius competents de la proposta de modificació puntual del PGM fins la seva aprovació definitiva, actuant i continuant com promotora d'aquella proposta, així como a efectuar la proposta i impuls de la sol·licitud i tramitació de les llicències d'obres, consentiments i autoritzacions precises per poder procedir a la construcció del projecte hoteler, que es va incorporar en l'annex de l'escriptura. Amb aquesta clàusula els acusats, Millet i Montull, conforme al pla previst inicialment, s'asseguraven fer aparèixer en aquella tramitació administrativa a la Fundació com a promotora, quan en realitat tots els drets sobre aquelles finques es transmetien a aquella empresa, i així van poder emprar més fàcilment la posició dels seus càrrecs i les relacions personals que derivaven d'aquells amb algunes de les autoritats i funcionaris que havien de participar en la tramitació i aprovació d'aquells expedients administratius i aconseguir també poder lligar millor davant l'opinió pública l'operació urbanística-arquitectònica que es proposava amb un presumpte interès de la mateixa Fundació per convertir l'hotel en una dotació o servei complementari.
- Que segons el conveni administratiu de 8 de març de 2.006 entre la Conselleria d'Economia i Finances i la Fundació dels querellats, la mercantil "Olivia Hotels" pagaria a aquella entitat privada la quantitat esmentada de tres milions sis-cents sis mil setanta-dos euros (3.606.072 €). Aquesta xifra, que era la que com a mínim pretenien també apoderar-se els acusats Millet i Montull des del principi de les seves gestions, es tornava a establir en aquell document que li corresponia a la Fundació pel simple fet de ser aquella entitat cultural la titular del sòl sobre el qual es materialitzarien els usos residencials i hotelers, i s'havia de satisfer en el termini de dos mesos des de la publicació de l'acord de l'aprovació definitiva de la modificació puntual del PGM que ja s'havia proposat davant l'Ajuntament. En garantia del pagament d'aquella quantitat, "Olivia Hotels S.A." va lliurar en aquell moment un aval bancari per garantir el seu pagament, el qual podia ser executat per la Fundació una vegada haguessin passat dos mesos des de l'aprovació definitiva del PGM per la Subcomissió d'Urbanisme, per tant abans de la publicació esmentada.
- Que en contraprestació a la intervenció que la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana havia fet fins aquell moment i la que continuaria fent davant les Administracions públiques per al canvi de qualificació i obtenció de les llicències preteses de construcció de l'hotel projectat, malgrat aquella cessió de tots els drets sobre les finques a on s'havia de fer el projecte urbanístic-arquitectònic de l'hotel, "Olivia Hotels S.A." s'obligava a lliurar en propietat a la Fundació quinze places d'aparcament i un local per magatzem de 340 m2 que es situarien en planta baixa sota rasant 3 del futur

hotel, segons el projecte constructiu elaborat, immobles aquests a detallar en l'escriptura d'obra nova futura.

- Que l'entitat mercantil "Olivia Hotels S.A." assumiria el pagament de les indemnitzacions i compensacions que es preveien en aquell conegut conveni, subscrit el 8 de març de 2.006, entre la Fundació i la Conselleria d'Economia i Finances. Aquella aportació econòmica a favor de la Generalitat, com compensació per la pèrdua de valor patrimonial conegut i explicat en aquell conveni, es quantificava i estimava per l'acusat Millet i l'empresari Manuel Valderrama en la suma de cinc milions cinc-cents cinquanta mil euros (5.550.000 €), sense que en la determinació d'aquesta xifra hagués participat la Generalitat de Catalunya, malgrat estar compromesos els seus interessos patrimonials. Aquesta quantitat s'establia que s'abonaria per aquella empresa dins dels sis mesos des de la publicació al DOGC de l'aprovació definitiva de la modificació puntual del PGM. Per garantir el pagament Olivia Hotels es comprometia a entregar a la Generalitat de Catalunya un aval per aquella quantitat, quan fos requerida per a això, la qual cosa no es va produir, segons resulta de l'expedient que la Conselleria d'Economia i Finances va tramitar en relació a aquell conveni de permuta d'aprofitaments de març de 2.006 signat amb la Fundació.

El referit dia 12 de juliol de 2.007 es va signar també l'escriptura de cessió de sòl per obra futura entre l'empresa "Olivia Hotels S.A." i l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes, ja que aquesta entitat encara era la titular registral de les finques objecte del projecte hotelier malgrat la coneguda escriptura de cessió que havia fet a favor de la Fundació l'any 2.003. En aquella escriptura es feia referència a que "Olivia Hotels S.A." aquell mateix dia havia obtingut la cessió gratuïta de tots els drets i obligacions que per a la Fundació es derivaven en aquella escriptura de l'any 2.003, sense esmentar en aquell document que aquella mercantil havia de pagar, no obstant, més de tres milions sis cents mil euros a la Fundació pel fet de ser la propietària de les finques que eren objecte d'aquest contracte amb l'Institut religiós. D'aquesta manera el seu representant no va estar en condicions de conèixer el benefici econòmic que la Fundació anava a obtenir amb aquella operació, encara que realment el benefici seria per a Millet i Montull que s'anaven a quedar aquella suma. La finalitat d'aquesta nova escriptura entre l'Institut i "Olivia Hotels S.A." era permetre la cessió de les mateixes finques i drets coneguts a on s'havia de fer l'hotel i possibilitar que aquella empresa accedís al dret de propietat des d'aquell moment. En aquesta escriptura es va atorgar el següent:

- Que l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes transmetia a "Olivia Hotels S.A." la plena propietat i possessió d'aquelles finques i drets, rebent-les aquesta empresa.
- Que aquella mercantil es comprometia a fer a les seves costes les obres de reforma i remodelació de l'escola La Salle Comtal, segons el projecte que havia fet el despatx professional d'arquitectura que havien escollit els querellats, que tenien una valoració de quatre milions quatre-cents vuitanta vuit mil quatre-cents noranta-un euros (exactament, 4.488.491,20 €). Com garantia del compliment d'aquesta obligació l'empresa lliurava quatre avals bancaris a l'Institut que cobrien el cost de les obres.

Aquella escriptura pública entre "Olivia Hotels S.A." i l'Institut va ser objecte d'inscripció en el Registre de la Propietat nº 1 de Barcelona el dia 4 d'octubre de 2.007.

Iniciat aquell procediment de modificació puntual del PGM per a la permuta de qualificacions de les finques de la Fundació i la Generalitat els acusats van seguir en contacte per a portar a terme el seu propòsit. Així, per una banda Fèlix Millet va aprofitar la seva posició i capacitat de influència per a contactar amb els responsables de les formacions polítiques a l'Ajuntament barceloní i assegurar-se el suport de la gran majoria d'elles, bé a través de cartes, per conversa directa o a través de e-mails i això malgrat que aquella proposta implicava l'enderroc de patrimoni cultural catalogat. Si en alguna votació realitzada durant el procediment administratiu de modificació puntual hi havia alguna formació que estava en contra, de seguida algun membre de formació que havia votat a favor ho comunicava als acusats Millet i Montull per què ho salpiquessin.

Els contactes telefònics entre Montull i Massaguer a efectes de poder controlar la tramitació urbanística i que aquesta es portés a terme en la forma per ells prevista van ser molt constants durant tota aquella tramitació urbanística així com també a través de correus electrònics i cartes, o bé amb reunions, com la que es va fer entre els acusats Montull i Massaguer en la Gerència d'Urbanisme de Barcelona el dia 26 de gener de 2.009. De la mateixa manera i amb el mateix objecte de què aquells tràmits es fessin conforme havien decidit tots els acusats, els acusats Garcia-Bragado i Carles Díaz seguien de manera conjunta i molt estreta aquell expedient de modificació, especialment amb reunions i trucades.

Els acusats ja sabien que fent constar en tot moment en la tramitació dels expedients urbanístics a tramitar i en tramitació que la Fundació era la propietària de les finques de Sant Pere Més Alt i ocultant les previsions del Conveni de 8 de març de 2.006 es generarien documents en què no es faria constar la veritat i, a més, s'impediria tenir coneixement d'aquella realitat i de l'abast real de l'operació urbanística a les persones que com a membres de òrgans col·legiats havien de adoptar resolucions administratives en aquells expedients administratiu.

Malgrat que els acusats van preveure inicialment que la tramitació urbanística seria ràpida, van sorgir problemes no previstos per aquells, en especial la tramitació necessària davant de la Comissió Territorial de Patrimoni Cultural de Barcelona que havia d'informar favorablement la descatalogació de les finques protegides, i l'oposició a aquella concreta proposta urbanística de la Regidora de la Ciutat Vella, Sra. Itziar González. Aquesta va aconseguir que s'obris el procés de participació ciutadana prevista en el text refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, que va finalitzar en el mes de novembre de 2.008, i a més que es fes un estudi ambiental i de mobilitat, malgrat que Montull va enviar-li cartes per pressionar-la i mirar de condicionar aquell procés participatiu a favor dels seus interessos per tal què la proposta urbanística s'aprovés, arribant a enviar correus a algun responsable polític municipal per què aquella Regidora no aturés l'expedient amb les seves pretensions. Lògicament, tant els participants d'aquell procés de participació ciutadana obert com els interessats en el tràmit d'informació pública de la modificació puntual del PGM, que es va obrir durant un mes després de l'aprovació inicial, van confiar que la informació que es facilitava en aquell expedient administratiu de modificació puntual era certa, com igualment va passar amb la Regidora de Ciutat Vella i totes les persones amb responsabilitat pública que el van examinar i van intervenir votant o informant, excepció feta dels que són acusats o de persones referides en aquest escrit que van actuar en compliment d'ordres del seu superior.

L'acusat Ramon Messeguer va fer incloure en l'ordre del dia de la sessió de 10 d'abril de 2.008 de la Comissió d'Urbanisme, Infraestructures i Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona l'aprovació inicial d'aquella modificació puntual del PGM. En aquella reunió, van intervenir activament els acusats Massaguer i Garcia Bragado, els quals malgrat tenir responsabilitats públiques defensaven el vot favorable a l'aprovació inicial, presentant el projecte com si la Fundació fos la titular d'aquelles finques i única interessada en la construcció hotelera, ocultant intencionadament als membres d'aquella Comissió que, conforme al conveni urbanístic de 8 de març de 2.006 signat i mai publicat, s'havia cedit la titularitat d'aquelles finques a on s'havia de construir l'hotel a una empresa, que llavors ja era "Olivia Hotels S.A."

Donat que aquells dos màxims responsables municipals acusats van ocultar aquella realitat sobre l'objectiu real de l'operació urbanística i la propietat de les finques, conforme al pacte amb els altres acusats, els membres d'aquella Comissió, excepció feta de l'acusat Garcia-Bragado, en ser desconexedors d'aquella veritat van considerar que hi havia un interès públic que justificava aquell acord i per aquesta raó van votar a favor de la citada aprovació inicial.

Precisament en aquell expedient administratiu de modificació puntual per a la transferència de qualificacions, es va fer constar en l'informe previ a l'aprovació inicial, emès el 8 d'abril de 2.008 signat per la Lletrada en Cap de Projecte d'Urbanisme del sector d'Urbanisme i Infraestructures de l'Ajuntament, en l'apartat descripció de la proposta, que la propietat del sòl en quan a les finques del carrer de Sant Pere Més alt 13 b, 15 i 17 corresponia a la Fundació Orfeó Català- Palau de la Música Catalana, coneixent-ho l'acusat Enric Lambies, Director Jurídic d'aquell sector d'Urbanisme i màxim responsable de la correcció d'aquell informe. Aquest era superior jeràrquic d'aquella lletrada i garant de la regularitat d'aquell document. No obstant l'acusat Lambies va indicar a la lletrada que fes constar aquella dada que no responia a la veritat en aquell document administratiu, malgrat saber des del mes de febrer de 2.008 tant l'acusat, qui no va signar aquell informe malgrat constar el seu nom a peu de pàgina, com la citada lletrada, que sí que el va signar, que aquelles finques ja estaven inscrites en el Registre de la Propietat a nom de l'empresa "Olivia Hotels S.L.". No obstant, conforme havien decidit tots sis acusats, s'havia de fer constar aquella dada que no era certa en aquell document, com també havia passat (així la Memòria) i passaria en altres (Memòries i altres informes).

Cal dir que els acusats Millet i Montull, en atenció a la seva posició en la societat catalana i aprofitant els contactes estrets que aquella els generava, disposaven d'informació reservada sobre el futur posicionament i dificultats que es podrien trobar per a l'obtenció d'un informe favorable a l'enderroc del patrimoni catalogat davant la Comissió Territorial de Cultura de la Generalitat que era facilitada per persones pròximes a aquell organisme. Així, a banda de contactes telefònics i personals durant aquella tramitació de l'acusat Montull amb la Sra. Elsa Ibar i Josep Maria Rueda, Subdirector General de la Generalitat, per tal d'aconseguir un posicionament favorable d'aquell organisme, en quan van tenir constància que un membre d'aquella Comissió era contrari a aquella proposta d'enderroc van enviar una carta el 30 de juliol de 2.008 a qui llavors era l'Honorable Conseller de Política Territorial i Obras Públiques, Sr. Joaquim Nadal, per tal que procurés que aquell mirés amb bons ulls la proposta.

Finalment, en la sessió de 17 de setembre de 2.008 i malgrat aquelles gestions de Millet i Montull aquella Comissió va informar desfavorablement la descatalogació de les finques de Sant Pere Més Alt citades, la qual cosa evitava el seu enderroc.

Degut a què la proposta de modificació inicial no podia tirar endavant a causa de l'informe desfavorable a l'enderroc dels elements catalogats per part de la Comissió Territorial de Cultura i de l'estudi de mobilitat i de participació ciutadana, el 10 de febrer de 2.009 l'acusat Carles Díaz, seguint l'acord establert amb els altres acusats, va presentar una nova proposta de modificació puntual del PGM i és per això que el 10 de febrer de 2.009 es va lliurar al Sector d'Urbanisme de l'Ajuntament per part d'aquell el projecte de text modificat de la modificació puntual del PGM a les finques 13 b-17 del carrer de Sant Pere Més Alt, núms. 2-8 del carrer d'Amadeu Vives i núm. 1 del Carrer Ciutat. En aquesta nova proposta l'arquitecte acusat Carles Diez, segons el que s'havia acordat amb els altres cinc acusats, va fer constar de nou en la Memòria urbanística que les finques del carrer Sant Pere Més Alt esmentades eren de la Fundació, quan això sabien tots els acusats que no era cert i amb aquella finalitat d'amagar durant la tramitació dels expedients administratius urbanístics la cessió lucrativa dels drets sobre aquelles finques que s'havia fet per part de la Fundació. A més es mantenia l'edificabilitat futura de les finques en 4.200 m²; s'eliminava la proposta d'eixamplament del carrer de Sant Pere Més Alt amb l'excusa de facilitar unes vistes de la façana del Palau de la música; es respectaven els elements catalogats segons aquell informe de la Comissió Territorial de Cultura; es preveïen només les places d'aparcament necessàries per a la logística hotelera i es suprimia la possibilitat de destinar en un futur l'edifici hotelier a habitatges.

D'aquesta manera i malgrat conèixer que aquella cessió de drets s'ocultava en la tramitació, l'acusat Ramon Massaguer va fer el dia 14 d'abril de 2.009 com a Gerent d'Urbanisme de l'Ajuntament la proposta per a l'aprovació provisional de la modificació puntual esmentada proposada en aquells termes per la Fundació, proposta que va ser confirmada per part de l'acusat i Regidor d'Urbanisme Ramon García-Bragado i Acín qui també era conscient de què la Fundació no era la propietària i havia cedit a un tercer els drets que tenia sobre les finques objecte de la modificació.

Amb aquella proposta formal i en desconèixer l'abast real de l'operació lucrativa que s'ocultava en aquell expedient, degut a l'actuació dels acusats, es va produir l'aprovació provisional pels membres del plenari del Consell Municipal del dia 24 d'abril de 2.009 i per la mateixa raó es va produir l'aprovació definitiva de la modificació puntual proposada en aquells termes pels acusats per acord dels membres de la Subcomissió d'Urbanisme en sessió del dia 22 de juliol de 2.009, a on en la resolució es destacava que les finques eren de la propietat de la Fundació i que l'hotel a construir en aquelles seria una dotació o servei de la institució cultural, creien lògicament els seus membres al temps de dictar aquella resolució que aquelles dades eren certes, donat que no sabien que s'havien cedit les citades finques a una empresa que res tenia a veure amb l'entitat musical, a banda de desconèixer la quantitat que aquella empresa havia de pagar a la Fundació una vegada es fes aquella aprovació definitiva. Com es va publicar aquest acord en el Diari oficial de la Generalitat del dia 28 d'octubre de 2.009 va tenir eficàcia el canvi de qualificacions que contemplaven els convenis urbanístics signats entre la Fundació i les Administracions l'any 2.006.

Lògicament conforme a allò que es va acordar, en la tramitació de l'anterior modificació puntual els acusats Millet, Montull, Garcia Bragado, Messeguer i Lambies van aconseguir que per part de la responsable de la Direcció General de Patrimoni no es demanés en cap moment a la Fundació Orfeó Català- Palau de la Música catalana, conforme s'establí en el clausurat del conegut conveni de 8 de març de 2.006, que li comunicés formalment l'entitat que era la cessionària dels seus drets sobre les finques per tal de donar el preceptiu vist i plau de la Generalitat i assegurar així la pertinent indemnització prevista a favor d'aquesta, ja que com s'ha reiterat als acusats els interessava fer veure que cap Administració pública tenia coneixement formal d'aquella cessió de la titularitat.

En referència a aquest vist-i-plau de la Generalitat, degut a que algun ciutadà va al·legar en la fase d'informació pública de la modificació puntual del PGM que aquella modificació suposava una pèrdua econòmica per al patrimoni de la Generalitat de Catalunya, l'acusat Gerent d'Urbanisme de Barcelona va donar trasllat d'aquella al·legació a la Direcció General del Patrimoni del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, per la qual cosa la seva Directora General, Immaculada Turú, va contestar les al·legacions en escrit de 27 de febrer de 2.009 on es deia que la Generalitat havia de ser compensada en aquella operació segons conveni signat entre la Fundació i la Generalitat de 8 de març de 2.006 i que es xifrava aquella pèrdua patrimonial en un valor mínim de tres milions sis-cents mil euros (3.600.000 €). Malgrat l'emissió d'aquest dictamen en plena fase de tramitació de la modificació del PGM, al qual no es va adjuntar còpia d'aquell conveni administratiu, no es va fer cap requeriment posterior per aquella Direcció General a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música per tal que comunicés la cessió prevista en aquell conveni administratiu, a fi i efecte de donar el corresponent vist i plau, o per tal que s'assegurés la compensació econòmica a favor de la Generalitat de Catalunya amb el corresponent aval, ja que la futura aprovació definitiva faria efectiva aquella pèrdua econòmica del patrimoni públic d'aquella Administració.

No obstant i malgrat aquella manca de comunicació formal de la cessió de la titularitat, durant la tramitació de l'expedient de la modificació puntual del PGM per portar a terme aquella permuta de qualificacions, van haver-hi contactes entre els acusats Millet i Montull amb responsables de la Conselleria d'Economia i Finances de la Generalitat, com ara una trobada entre el seu Conseller i l'acusat Millet a les 8,25 hores en la citada Conselleria el dia 13 de juliol de 2.007, una altra entre les mateixes persones el dia 6 de març de 2.008; una carta enviada amb data 14 d'abril de 2.008 per Millet al Conseller demanant aquell ajut davant el vot en contra a l'aprovació inicial de la modificació per part dels representants d'un partit a L'Ajuntament; una reunió entre l'acusat Montull i la Sra. Immaculada Turú per parlar sobre aquell futur hotel en les dependències de la Direcció General de Patrimoni el dia 12 de març de 2.009, dies abans de l'escrit que aquella Directora va presentar en l'expedient i relatiu a l'equilibri de beneficis i càrregues citat abans, o un e-mail que aquell mateix dia, després de la reunió, va enviar Montull a la citada Directora General sobre la futura aprovació de la referida modificació puntual del PGM.

A punt d'obtenir l'aprovació definitiva per la Subcomissió d'Urbanisme, els acusats Millet i Montull, que volien fer seva quan abans la suma de 3.606.072 €, prevista per a la Fundació en l'escriptura de pactes complementaris signada el juliol de 2.007 entre la Fundació i "Olivia Hotels S.A", ja van

demanar al Sr. Manuel Valderrama, a través d'un e-mail de 2 de juliol de 2.009 enviat per Jordi Montull, que els hauria d'anar donant aquella suma a través d'un calendari de lliuraments a efectuar a partir d'aquell estiu de 2.009 i que finalitzaven l'any 2.010, sense que consti que el Sr. Valderrama hagués arribat a lliurar cap suma als dos acusats degut a què pocs dies després van fer entrada en el Palau de la Música els Mossos d'Esquadra, com s'indicarà més endavant.

Per tal de poder tirar endavant la concreta proposta urbanística hotelera, l'acusat Carles Díaz va presentar també el dia 18 de febrer de 2.009 en la Gerència d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona dos exemplars de l'instrument anomenat Pla de Millora Urbana del Sòl qualificat de subzona hotelera del casc antic a les finques número 13 bis, 15 i 17 del Carrer de Sant Pere Més Alt i número 28 del carrer d'Amadeu Vives, que era complementari de la modificació puntual que estava també en tràmit. Amb la mateixa finalitat i segons el què s'havia acordat amb els altres acusats, aquell tècnic acusat va insistir a fer constar en la Memòria urbanística d'aquell expedient que aquelles finques de Sant Pere Més Alt eren propietat de la Fundació, amb coneixement de què això no era veritat però, com sempre, es tractava d'ocultar la realitat segons havien acordat tots els acusats

L'acusat Enric Lambies, Director Jurídic d'Urbanisme i Infraestructures del Sector d'Urbanisme i Infraestructures de l'Ajuntament de Barcelona, malgrat saber que les finques no pertanyen a la Fundació i conforme a allò pactat amb els altres acusats, va emetre l'informe de data 6 de maig de 2.009, previ a l'aprovació inicial d'aquell instrument de Pla de Millora Urbana, a on feia constar expressament que la propietat de les finques corresponents als núms. 13 b, 15 i 17 del carrer de Sant Pere Més Alt corresponia a la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana. En aquell informe considerava a més que es podia continuar la tramitació i procedia elevar l'expedient als encarregats de l'aprovació inicial, els acusats Ramon Messeguer i Ramon García-Bragado.

Així en sessió de 7 de juliol de 2.009 els membres del Consell municipal del Districte de Ciutat Vella van informar favorablement aquell Pla de Millora Urbana, sense conèixer els seus membres la veritable titularitat d'aquelles finques i l'operació que els acusats Millet i Montull, aprofitant sempre la seva especial posició i amb l'ajuda dels altres acusats, tractaven d'ocultar en aquells tràmits administratius. Posteriorment, a proposta de l'acusat Ramon Messeguer de 9 de juliol de 2.009, Gerent d'Urbanisme, es va dictar per l'acusat Ramon García-Bragado, Quart Tinent d'Alcalde i Regidor d'Urbanisme, el Decret d'aprovació inicial de 13 de juliol de 2.009. En aquells termes es va acordar obrir el preceptiu tràmit d'informació pública per anunci en el BOP de 21 de juliol de 2.009 i d'aquella manera es va obrir el tràmit d'al·legacions per part dels ciutadans.

El dia 23 de juliol de 2.009 es va fer l'entrada i perquisició en el Palau de la Música per decisió del Jutjat d'Instrucció número 30 de Barcelona amb destitució de Millet i Montull com a responsables d'aquella institució. Aquest fet va motivar que els acusats amb responsabilitats públiques llavors volguessin fer creure de cara a l'opinió pública i en l'expedient del Pla de Millora Urbana que aquella ocultació de les operacions immobiliàries de la Fundació així com de la titularitat real d'"Olivia Hotel S.A." de les finques objecte de l'instrument havia estat una simple errada. Per això el 13 d'agost de 2.009 l'acusat Ramon Garcia Bragado va fer constar en un escrit, que es va fer incloure en aquell expedient del Pla de Millora Urbana en tràmit i que es va dirigir a la nova direcció de la

Fundació, que havia tingut constància de què el 12 de juliol de 2.007 la propietat de les tres finques havia estat transmesa a favor de la companya Olivia Hotels S.A. per tal què aquella entitat rectificues les circumstàncies relatives a la propietat del sòl que constaven en l'expedient, informació aquesta que, com s'ha indicat, era coneguda pels acusats.

SEGONA.-

Els fets anteriors són legalment constitutius de:

a).- Un DELICTE DE TRÀFIC D'INFLUÈNCIES, previst i penat a l'article 429 del Codi Penal, que es troba en la relació de concurs ideal medial de l'art. 77 números 1 i 2 del Codi Penal amb el delicte b).

b).- Un DELICTE CONTINUAT D'APROPIACIÓ INDEGUDA, previst i penat en els articles 252, 250 núm. 1 apartat 6 (pel valor de la defraudació) i 74 números 1 i 2 del Codi Penal en la seva redacció anterior a la reforma de la L.O. 5/2.010, de 22 de juny.

c).- Un DELICTE CONTINUAT DE FALSIFICACIÓ DE DOCUMENT OFICIAL, previst i penat en els articles 390 núm. 1, apartat 4 i 74 número 1 del Codi Penal, que es troba en la relació de concurs ideal medial de l'art. 77 números 1 i 2 del Codi Penal amb el delicte d)

d).- Un DELICTE CONTINUAT DE PREVARICACIÓ, previst i penat a l'article 404 del Codi Penal, en relació amb l'art. 74 número 1 del mateix Codi Penal.

TERCERA.-

Els acusats Fèlix Millet i Tusell i Jordi Montull i Bagur són responsables criminalment en concepte d'autors, conforme a l'art. 28 primer paràgraf del Codi penal, dels delictes a) de Tràfic d'Influències i b) continuat d'Apropiació Indeguda.

Els acusats Fèlix Millet i Tusell, Jordi Montull i Bagur, Carles Díaz i Gómez, Ramon Garcia-Bragado i Acín, Ramon Massaguer i Melendez i Enric Lambies i Ortín són responsables criminalment en concepte de coautors, conforme a l'art. 28 primer paràgraf del Codi penal, del delicte continuat de Falsedat en Document oficial i del delicte continuat de Prevaricació.

QUARTA.-

No concorren circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal.

CINQUENA.-

És procedent imposar als acusats les següents penes:

A Fèlix Millet i Tusell:

Conforme a la regla de l'art. 77 números 2 i 3 del Codi penal s'imposarà a aquell la pena de Cinc Anys i Set Mesos de Presó, inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna i Multa de Dotze Mesos amb quota diària de 50 € pel delictes continuat de Tràfic d'Influències en concurs amb el delictes continuat d'Apropiació indeguda .

Les penes de Quatre Anys i Set Mesos , inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna , Multa de Vint Mesos amb quota diària de 50 € i responsabilitat personal subsidiària de l'art. 53 núm. 1 del Codi penal, i Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Cinc Anys pel delictes continuat de Falsedat de documents oficials.

La pena d' Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Vuit Anys i Sis Mesos pel delictes continuat de Prevaricació.

A Jordi Montull i Bagur:

Conforme a la regla de l'art. 77 números 2 i 3 del Codi penal s'imposarà a aquell la pena de Cinc Anys i Set Mesos de Presó, inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna i Multa de Dotze Mesos amb quota diària de 50 € pel delictes continuat de Tràfic d'Influències en concurs amb el delictes continuat d'Apropiació indeguda .

Les penes de Quatre Anys i Set Mesos de Presó , inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna , Multa de Vint Mesos amb quota diària de 50 € i responsabilitat personal subsidiària de l'art. 53 núm. 1 del Codi penal, i Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Cinc Anys pel delictes continuat de Falsedat de documents oficials.

La pena d' Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Vuit Anys i Sis Mesos pel delictes continuat de Prevaricació.

A Carles Díaz i Gómez:

Les penes de Quatre Anys i Set Mesos de Presó , inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna , Multa de Vint Mesos amb quota diària de 20 € i responsabilitat personal subsidiària de l'art. 53 núm. 1 del Codi penal, i Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Cinc Anys pel delictes continuat de Falsedat de documents oficials.

La pena d' Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Vuit Anys i Sis Mesos pel delictes continuat de Prevaricació.

A Ramon Garcia-Bragado i Acín;

Les penes de Quatre Anys i Set Mesos de Presó, inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna , Multa de Vint Mesos amb quota diària de 20 € i responsabilitat personal subsidiària de l'art. 53 núm. 1 del Codi penal, i Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Cinc Anys pel delictes continuat de Falsedat de documents oficials.

La pena d' Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Vuit Anys i Sis Mesos pel delictes continuat de Prevaricació.

A Ramon Massaguer i Meléndez:

Les penes de Quatre Anys i Set Mesos de Presó, inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna , Multa de Vint Mesos amb quota diària de 20 € i responsabilitat personal subsidiària de l'art. 53 núm. 1 del Codi penal, i Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Cinc Anys pel delictes continuats de Falsedat de documents oficials.

La pena d' Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Vuit Anys i Sis Mesos pel delictes continuats de Prevaricació.

A Enric Lambies i Ortín:

Les penes de Quatre Anys i Set Mesos de Presó, inhabilitació especial per al dret de Sufragi passiu durant el temps d'aquella condemna , Multa de Vint Mesos amb quota diària de 20 € i responsabilitat personal subsidiària de l'art. 53 núm. 1 del Codi penal, i Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Cinc Anys pel delictes continuats de Falsedat de documents oficials.

La pena d' Inhabilitació Especial per a Ofici o Càrrec Públic durant Vuit Anys i Sis Mesos pel delictes continuats de Prevaricació.

Responsabilitat Civil.-

Els acusats Fèlix Millet i Jordi Montull **hauran d'indemnitzar conjunta i solidàriament a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana amb la quantitat de 567.000 € (cinc-cents seixanta set mil euros) més interessos legals i a la Generalitat de Catalunya amb la quantitat de 333.000 € (tres-cents trenta-tres mil euros) més interessos legals**, conforme s'exposa en la conclusió primera.

ALTRESSI DIU I:

Que per aquest Jutjat d'Instrucció **S'ASSEGURIN LES RESPONSABILITATS PECUNIÀRIES amb la formació de la corresponent peça separada.**

.....